

הדר פרק ששי עירובין

זדיני ממונות כשר זדיני נפשות ומשני דרכא אפי' כר"מ דלמר עד זומם פסול לכל התורה כולה דע"כ לא קאמר ר"מ התם אלא גבי עד זומם דממון דרע לשמים ולזריות אצל הכא דרע לשמים ולא לזריות לא שמע מיניה דלית ליה לר"מ חשוד לאחד מכל האסורין להו חשוד לכל התורה כולה לרצא ללא אמר מקילתא לחמירתא אלא צעד זומם דממון דווקא דרע לשמים ורע לזריות ומיהו לאזני דהתם ינחא וקיי"ל כותמיה וי"ל דאפי' לרצא חשוד לדבר אחד דרע לשמים ולא לזריות חשוד לכל התורה כולה כזיוצא זה דרע לשמים ולא לזריות אפי' מקילתא לחמירתא וחשוד לדבר אחד דרע לשמים ורע לזריות חשוד לכל התורה כולה אפילו רע לשמים ורע לזריות:

ושלחם מותר לו וזהו דהוי אורח לגבייהו פירש ר"ח דלמר צירושלמי ו' אכסנאי אינו אוסר לעולם ואומר ר"י דלא דמי להכא כלל דהתם איירי (ט) כגון הצא לדור צמיו לשם אכסנאות ולא לקצוע עמנו דהכי איתא התם אית תנא (ט) קסדור אוסר מיד ואכסנאי לאחר שלשים ואית תנא תני קסדור אוסר לאחר שלשים ואכסנאי אינו אוסר לעולם מ"ד קסדור אוסר מיד צרגיל ואכסנאי לאחר שלשים צשאניו רגיל מ"ד קסדור לאחר שלשים כאלין דעלין צרעות ואכסנאי אינו אוסר לעולם כאלין דלא עלין צרעות: צעא

אלמא ע"ז ושבת כי הדדי ניגהו שמע מינה: **מתני'** א' ד' אנשי חצר ששכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור מלהכניס ומלהוציא לו ולהם ושלחם מותרין לו ולהם ונתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין היו שנים אסורין זה על זה שאחד נותן רשות ונוטל רשות שנים נותנין רשות ואין נוטלין רשות מאימתי נותנין רשות ב"ש אומרים מבעוד יום וב' אומרים משחשיכה ו' מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד ה"ו אוסר דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר כמזיד אוסר בשוגג אינו אוסר: **גמ'** ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל חצירו אמאי שריא הכא בכמאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא סברי רבנן א' המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דיייר איניש בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו: נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ א' מבטלין וחזורין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא ליגזר

עד דהוי מומר (ט) וע"ג דההוא ודאי חשוד לכל מיילי דלמר נר חמורה ע"ג של המורה זה ככופר בכל התורה כולה דכתיב וצמדנר טון ובי משגו ולא חשעו את כל המצוות האלה ובע"ג משמתי קרא צבוריות (דף טז.) אומר רב נחמן. איחזו ישראל מומר דקאמר רב הונא לעיל [ע"א] לענין ציטול רשות קאמר: צשוק. צפרהסיא וע"ג דמחלל צצנעא: יצא. אישראל קאי: רשוי קויה לך. או רשותי מצוטלת לך: לזכות. צקנין סודר: רצ אש צאמר. לעולם מומר דקאמר רב הונא לכל מיילי קחשיב ליה מומר וכרצנן ק"ל והאי תנא הוא דלתימא ליה צצת כע"ג: אדם כי יקריב מכס פרט למומר. לחין מקבלין קריבו דמכס משמע מקחשכס: מכס. מדכתבי האי מיעוטא גבי ישראל ולא כתיב כי יקריב מן האדם קרצן ש"מ צישראל הוא דחלק ומיעט מומר: ולא צאומות. שמקבלין קרצן מכולם דתניא איש"ס מה מ"ל איש איש לרבות את הנכרים שגודרין נדרים ונדבות צישראל צהכל שוטטין (חולין דף יג.): להציא צני אדם הדומין להמה. רשעים עששו עמנו צבהמה שאינה מכרת את צוראה מקבלין מן הנה קרצן: מקבלין קריבות. על נדבה מפושעי ישראל דהאי קרא צנדרים ונדבות משמתי דכתיב כי יקריב: כדי שיתורו צצפוסה. דאי דחין להו צידים מו לא דהרי: והמנסך אם היין. וע"ג: אלא לאו הכי קאמר. מקבלין קריבות מפושעי ישראל המומרים לדבר אחד: הון מן המומר לנסך אם יציר או לחלל צצת. דכמומר לכל התורה דמי דאימעיט ליה מכס ולא כולל: **מתני'** ציטו אסור להכניס ולהוציא. מציתו לחצר צין הוא צין שאר צני החצר. ובגמרא מפרש כצביטל להן רשות שהיה לו צחצר ולא ציטל להן רשות צימו הלך קרי ליה רשות ציטו רשות דידיה וחצר רשותא דידיה: ושלס. צמים שלהן מותרין להוציא מהן לחצר ותצר רשות אחת הן: נפטו לו. הם רשות חצרין: הוא מומר. להוציא מציתו לחצר: ופן אסורין. אפי' מציתו לחצר וע"ג דרשות אחת הן ובגמרא מפרש צעמא: היו שנים ששכחו ולא עירבו ונאמר צני חצר צטלו להן רשותן שניהן אסורין זה על זה מפני שהוא של שניהן והצמים מיוחדין כל צית צבעלין ואין מוציא מרשות המיוחדת לו לרשות שלו ושל

חצירו: הכי זה אוסר. דמיהדר ומשקל רשותא הוא וחזר צו מציעולו: **גמ'** הא חצירו שריא לצני חצר ומותר להן להוציא מצמיהן לחצר כדקמתי מתניתין להדיא: אי דצטל. רשותו לצני חצר: ציטו אמאי אסור. הכי נתן להן ציטו ונסתלק: ואי דלא צטל. מדי רשות חצירו מאלן שרייה: וקסדי רצנן. תנא דמתני' דסתמא היא ופליגא אדר' אליעזר דלמר צפרק עושין פסין (לעיל דף טז.) ציטו אסור להכניס ולהוציא לו אצל להם מותר דהמבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל רשות חצירו ונאמר ר' יהודה אומר כמזיד אוסר בשוגג אינו אוסר: **גמ'** ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל חצירו אמאי שריא הכא בכמאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא סברי רבנן א' המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דיייר איניש בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו: נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ א' מבטלין וחזורין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא ליגזר

דמייהדר ומשקל רשותא הוא וחזר צו מציעולו: **גמ'** הא חצירו שריא לצני חצר ומותר להן להוציא מצמיהן לחצר כדקמתי מתניתין להדיא: אי דצטל. רשותו לצני חצר: ציטו אמאי אסור. הכי נתן להן ציטו ונסתלק: ואי דלא צטל. מדי רשות חצירו מאלן שרייה: וקסדי רצנן. תנא דמתני' דסתמא היא ופליגא אדר' אליעזר דלמר צפרק עושין פסין (לעיל דף טז.) ציטו אסור להכניס ולהוציא לו אצל להם מותר דהמבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל רשות חצירו ונאמר ר' יהודה אומר כמזיד אוסר בשוגג אינו אוסר: **גמ'** ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל חצירו אמאי שריא הכא בכמאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא סברי רבנן א' המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דיייר איניש בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו: נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ א' מבטלין וחזורין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא ליגזר

דמייהדר ומשקל רשותא הוא וחזר צו מציעולו: **גמ'** הא חצירו שריא לצני חצר ומותר להן להוציא מצמיהן לחצר כדקמתי מתניתין להדיא: אי דצטל. רשותו לצני חצר: ציטו אמאי אסור. הכי נתן להן ציטו ונסתלק: ואי דלא צטל. מדי רשות חצירו מאלן שרייה: וקסדי רצנן. תנא דמתני' דסתמא היא ופליגא אדר' אליעזר דלמר צפרק עושין פסין (לעיל דף טז.) ציטו אסור להכניס ולהוציא לו אצל להם מותר דהמבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל רשות חצירו ונאמר ר' יהודה אומר כמזיד אוסר בשוגג אינו אוסר: **גמ'** ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל חצירו אמאי שריא הכא בכמאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא סברי רבנן א' המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דיייר איניש בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו: נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ א' מבטלין וחזורין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא ליגזר

דמייהדר ומשקל רשותא הוא וחזר צו מציעולו: **גמ'** הא חצירו שריא לצני חצר ומותר להן להוציא מצמיהן לחצר כדקמתי מתניתין להדיא: אי דצטל. רשותו לצני חצר: ציטו אמאי אסור. הכי נתן להן ציטו ונסתלק: ואי דלא צטל. מדי רשות חצירו מאלן שרייה: וקסדי רצנן. תנא דמתני' דסתמא היא ופליגא אדר' אליעזר דלמר צפרק עושין פסין (לעיל דף טז.) ציטו אסור להכניס ולהוציא לו אצל להם מותר דהמבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל רשות חצירו ונאמר ר' יהודה אומר כמזיד אוסר בשוגג אינו אוסר: **גמ'** ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל חצירו אמאי שריא הכא בכמאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא סברי רבנן א' המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דיייר איניש בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו: נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ א' מבטלין וחזורין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא ליגזר

(א) [בס"א: 6] משומה, וכן להלן, (ב) [ומס"פ פ"ה ה"ד] ע"ז דף קד: חולין דף א, חולין דף ה, [בס"א נוסף: העולם, (ס) לעיל דף כ, (ו) לעיל סח: סט, (ז) לעיל ט: טו: (ח) לעיל טז: טז] (ט) [בס"א: 6] משומה, וכן להלן, (י) [ויקרא כג, (ט) בס"א: 6] דפרש, (ט) [דפרקין הל' ט, (ט) נרשיל גרס קסטור וכו' צירושלמי]

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מבם קרבן ליי' מן הצבאות מן הצבא ואת הצבא תקריבו את קרבנכם: ויקרא א ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה טון וכו' דכיל להו אמאי: (ב) רוב' ד"ה ושלס וכו' דהתם איירי בעו"ג טבא. י"ב כ"ה בס"א ובתשרי ובטור ס"י שפ"ד:

מוסף רש"י

ליתן רשות. שאני יטול ליתן רשותו לשראל אלא אם כן שני ממנו מערב שבת (י"ז טו). ולבטל רשות. אם לא נצמנו ליי' לשראל את רשותו ואפילו נטלה את אינה מצוטלת עד ששכח ישראל ששכח ולא נתן צדוד עם בני המזי וזוהו דר עמיהו ואוסר עליהם מנטל להם רשותו (חולין א). משכח שבתו בשוק. צפרהסיא אצ"ט שהוא מומר לחלל צצנעא דהי הוא צשראל, ואם לא עירב עם שכניו צחצר ולא ציטל להן רשות צימו הלך קרי ליה רשות ציטו רשות דידיה וחצר רשותא דידיה: ושלס. צמים שלהן מותרין להוציא מהן לחצר ותצר רשות אחת הן: נפטו לו. הם רשות חצרין: הוא מומר. להוציא מציתו לחצר: ופן אסורין. אפי' מציתו לחצר וע"ג דרשות אחת הן ובגמרא מפרש צעמא: היו שנים ששכחו ולא עירבו ונאמר צני חצר צטלו להן רשותן שניהן אסורין זה על זה מפני שהוא של שניהן והצמים מיוחדין כל צית צבעלין ואין מוציא מרשות המיוחדת לו לרשות שלו ושל חצירו: הכי זה אוסר. דמיהדר ומשקל רשותא הוא וחזר צו מציעולו: **גמ'** הא חצירו שריא לצני חצר ומותר להן להוציא מצמיהן לחצר כדקמתי מתניתין להדיא: אי דצטל. רשותו לצני חצר: ציטו אמאי אסור. הכי נתן להן ציטו ונסתלק: ואי דלא צטל. מדי רשות חצירו מאלן שרייה: וקסדי רצנן. תנא דמתני' דסתמא היא ופליגא אדר' אליעזר דלמר צפרק עושין פסין (לעיל דף טז.) ציטו אסור להכניס ולהוציא לו אצל להם מותר דהמבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל רשות חצירו ונאמר ר' יהודה אומר כמזיד אוסר בשוגג אינו אוסר: **גמ'** ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל חצירו אמאי שריא הכא בכמאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא סברי רבנן א' המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דיייר איניש בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו: נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ א' מבטלין וחזורין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא ליגזר